

**LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU
24/25**

21. prosinca 2024. u 19.30

ZBOR I ORKESTAR ANSAMBLA IL POMO D'ORO
GIUSEPPE MALETTO, dirigent

U suradnji s Talijanskim
institutom za kulturu

LISINSKI

Claudio Monteverdi

VESPRO DELLA BEATA VERGINE

Sanctissimæ Virgini Missa senibus
vocibus ac Vesperæ pluribus
decantandæ,
(Venecija, Ricciardo Amadino, 1610.)

Deus, in Adiutorium (invitatorij)

Dixit Dominus (psalam)

Nigra sum (motet)

Laudate Pueri (psalam)

Pulchra es (motet)

Laetatus sum (psalam)

Duo Seraphim (motet)

Nisi Dominus (psalam)

Audi coelum (motet)

Lauda Jerusalem (psalam)

Sonata sopra "Sancta Maria"

Ave maris stella (himan)

Magnificat (kantik)

**U suradnji s Talijanskim institutom
za kulturu.**

Poslije koncerta s umjetnicima
razgovara Dario Poljak.

IL POMO D'ORO

SOPRAN

Rossana Bertini
Francesca Cassinari
Alena Dantcheva
Anna Piroli

ALT

Elena Carzaniga
Annalisa Mazzoni

TENOR

Gianluca Ferrarini
Raffaele Giordani
Massimo Lombardi
Alessandro Baudino

BAS

Matteo Bellotto
Guglielmo Buonsanti

PRVA VIOLINA

Stefano Rossi

DRUGA VIOLINA

Esther Crazzolara

VIOLA

Giulio D'Alessio

VIOLONE

Riccardo Coelati

ORGULJE

Deniel Perer

KORNET

Josué Meléndez Peláez
David Brutti

TROMBON

Ermes Giussani
Mauro Morini
Susanna Defendi
David Yacus

UMJETNIČKO VODSTVO

Giuseppe Maletto

LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU

24/25

3

IL POMO D'ORO

Svijet povijesno obaviještenog izvođenja od 2012. do danas na nevjerojatan je način obogatio ansambl **il pomo d'oro**. Karakteriziraju ga dinamične interpretacije opera i instrumentalne glazbe nastale mahom u 17. i 18. stoljeću. Ansambl je naziv preuzeo od istoimene opere Antonija Cestija iz 1666., nastale za vjenčanje cara Leopolda I. i Margarite Terese. Raskošna izvedba opere uključivala je 24 promjene scenografije, konjski balet s 300 konja te vatromet sa 73.000 raketa; pravi spektakl kojim je car nastojao pokazati svoju moć.

Ansambl **il pomo d'oro** čine glazbenice i glazbenici koji su eminentni stručnjaci na području povijesno obaviještenog izvođenja. Ansambl je dosad radio s dirigentima kao što su Riccardo Minasi, Maksim Emeljanjičev, Stefano Montanari, George Petrou, Enrico Onofri i Francesco Corti. Koncertna majstorica u brojnim projektima je Zefira Valova. Od 2016. šef dirigent orkestra je Maksim Emeljanjičev, dok je od 2019. glavni gostujući dirigent čembalist Francesco Corti.

Il pomo d'oro redovito nastupa u prestižnim koncertnim dvoranama i na festivalima diljem Europe. Nakon svjetskog uspjeha s programom *U ratu i miru (In War and Peace)*, u suradnji s mezzosopranisticom Joyce DiDonato, godine 2020. ansambl je s Maksimom Emeljanjičevim predstavio program *My favorite things*. Trenutačno su na turneji s najnovijim programom, naziva *Eden*, u suradnji sa spomenutom slavnom američkom mezzosopranisticom.

Diskografija ansambla uključuje nekoliko opera: *Agrippinu*, *Kserksa*, *Tamerlana*, *Partenopu* i *Otona* Georga Friedricha Händela, *Catone in Utica* Leonarda Vincija te operu *La Doriclea* Alessandra Stradelle. Tu su i snimke recitala s kontratenorima (Jakub Józef Orliński, Franco Fagioli, Max Emanuel Cenčić i Xavier Sabata), mezzosopranisticama (Ann Hallenberg i Joyce DiDonato) i sopranisticama (Lisette Oropesa, Emőke Baráth i Francesca Aspromonte). Godine 2021. objavljeni su novi albumi s Bachovim koncertima za čembalo (2. dio) s Francescom Cortijem, zatim *Ombra Compagna* sa sopranisticom Lisette Oropesa, na kojemu pjeva Mozartove koncertne arije, te *Anima Aeterena* s kontratenorom Jakubom Józefom Orlińskim. Sedam albuma objavljeno je 2022.: Händelova *Apollo e Dafne*, zatim *Mandolin on stage*, *Eden* s Joyce DiDonato, treći dio Bachovih koncerata za čembalo s Francescom Cortijem, *Violinski koncerti* Bende, Grauna, Saint-Georgesa i Sirmena sa Zefirom Valovom, *Roma Travestita* sopranista Brune de Sâa te Händelov oratorij *Theodora*, u kojemu je prvi put uveden i novoosnovani vokalni ansambl **il pomo d'oro**. Iste je godine počeo i projekt snimanja svih Mozartovih simfonija pod ravnanjem Maksima Emeljanjičeva.

Ansambl **il pomo d'oro** osvojio je nagradu *Echo Klassik* 2016. Dvije godine poslije, snimka opere *La Doriclea* Alessandra Stradelle pod ravnanjem Andree di Carla osvojila je nagradu *Preis der Deutschen Schallplattenkritik*. *Virtuosissimo* (2019.) s Dmitrijem Sinkovskim osvaja *Diapason d'Or*, a *Eden* (2022.) s Joyce DiDonato osvojio je nagrade *Choc* i *Opus Klassik*.

Il pomo d'oro se može pohvaliti i humanitarnim radom kao službeni ambasador humanitarnog projekta *El Sistema Greece*, koji omogućuje besplatno glazbeno obrazovanje djeci u grčkim izbjegličkim kampovima.

Fotografija: Giulia Fassina

Fotografija: Giulia Fassina

LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU
24/25

6

ZBOR IL POMO D'ORO

Utemeljen je 2021., kad je prvi put nastupio s orkestrom tijekom koncertne turneje i snimanja oratorija *Theodora* Georga Friedricha Händela, osvojivši 2023. nagradu *Choral Award* časopisa *BBC Music*. Zborovođa je Giuseppe Maletto. Zbor okuplja pjevačice i pjevače s dugogodišnjim iskustvom u izvedbama rane talijanske glazbe, osobito Monteverdijevih i Gesualdovih madrigala te duhovne glazbe Monteverdija, Cavallija, Gesualda i Gabrieliija.

Prvi solistički album zbora il pomo d'oro posvećen je u cijelosti prvoj knjizi *Sacrae cantiones* Carla Gesualda da Venose, remek-djelu duhovne glazbe ranoga 17. stoljeća na pokajničke tekstove. U ovoj se godini zbor ponovno ujedinio s orkestrom i Maksimom Emeljanjičevim na europskoj koncertnoj turneji i snimanju oratorija *Jiftah* Giacoma Carissimija te *Didone i Eneje* Henryja Purcella. Snimke će objaviti izdavačka kuća Warner/Erato 2024.

Osim zagrebačkoga nastupa, zbor il pomo d'oro očekuju snimanja Monteverdijevih psalama, turneja s projektom Gesualdovih *Sacrae cantiones* te turneja s Händelovim *Jiftahom* pod ravnanjem Francesca Cortija.

GIUSEPPE MALETTO

GIUSEPPE MALETTO aktivan je kao pjevač, dirigent i producent na snimanjima. Suradivao je s brojnim uglednim ansamblima za ranu glazbu, sudjelujući na turnejama diljem svijeta. Osnivač je ansambla *Cantica Symphonia* (1995.), specijaliziranoga za glazbu 15. stoljeća, naročito Guillaumea Dufaya, Heinricha Isaaca te Josquina Despreza. Kao dirigent toga ansambla, uspješno je izvodio Monteverdijeve *Vespere* i *Missu in illo Tempore*, Cavallijev *Rekvijem*, Carissimijeva *Jiftaha*, Purcellove ode i *antheme* te nekoliko Bachovih i Buxtehudevovih kantata.

S Rossanom Bertini i Danieleom Carnovichem osnovao je 2009. ansambl *La Compagnia del Madrigale*, koji je postao referentna točka za suvremene izvedbe madrigala. S ansamblom je 2016. snimio i Monteverdijeve *Vespere*.

Oba njegova ansambla osvojila su niz nagrada, uključujući 14 nagrada *Diapason d'Or*, tri *Diapason d'Or de l'Année*, Nagradu *Gramophone* i *Preis der Deutschen Schallplattenkritik*. Godine 2011. bio je rezidencijalni umjetnik Festivala rane glazbe u Utrechtu.

Od 2020. Giuseppe Maletto je voditelj zbora il pomo d'oro.

LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU
24/25

7

CLAUDIO MONTEVERDI

Skladatelje, njihova djela, stilove pa i institucije u kojima su djelovali, povjesničari glazbe i danas često vole smješati u pretince. Valjda je to stvar ljudskoga duha sklonoga organiziranju, zbog što je moguće lakšeg shvaćanja i objašnjavanja onoga što valja znanstveno (pro)učiti. Što je i u redu, dokle god ne služi nečemu nepoželjnom. Takav pristup dovest će i do potrage za prijelomnim trenucima koji obilježavaju kraj jednog i početak drugog razdoblja. Susrećemo tako Prvu bečku školu (trollist Haydn – Mozart – Beethoven) koja je obilježila vrhunac i suton klasicizma, kao i začetak romantizma na početku 19. stoljeća. Prijelaz na 20. stoljeće donosi i Drugu bečku školu (Schönberg – Webern – Berg) koja je, posebice Schönbergovim zalaganjem, dokinula tonalitet koji je vladao stoljećima.

Potruga za prijelomnim trenucima ili figurama koje su ih obilježile, ne može se ne zaustaviti na liku i djelu **Claudija Monteverdija** (1567. – 1643.) kao skladatelja revolucionarnih ideja koje su mijenjale paradigmu. (Igor Stravinski usporedio ga je s Arnoldom Schönbergom.) Međutim, zanimljivo je primijetiti da Monteverdi tvrdi da on zapravo ne čini ništa novo, nego primjenjuje stilske odrednice koje su već dio ustaljene prakse. Stoga se možemo zapitati uolikoj je mjeri on zapravo radikalni skladatelj ili je tek zrcalio vrijeme u kojemu je djelovao.

Karijeru počinje u rodnoj Cremoni, gdje izvrsne temelje dobiva od *maestra di cappella* lokalne katedrale, Marc'Antonija Ingegnerija. Zbirku *Sacrae cantiunculae* objavljuje kao petnaestogodišnjak, a istovremeno sklada različite madrigale i duhovne *canzonette*. Već je tada pokazao izvrsno poznavanje kontrapunkta, kao i tretmana teksta, što će biti ključno u njegovim kasnijim majstorskim ostvarenjima. Potkraj osamdesetih godina 16. stoljeća tražio je stalno namještenje na sjeveru Apeninskoga poluotoka, pa se naposljetku 1590. skrasio u Mantovi, kao dvorski glazbenik moćne lokalne obitelji Gonzaga. Vojvodi Vincenzu u lipnju 1592. posvećuje svoju treću knjigu madrigala, vrste koju će objavljivati u čak osam knjiga do kraja života, a one su, prikladno, odražavale i promjene u njegovu pristupu odnosu glazbe i riječi. U prilog tvrdnjama da je Monteverdi skladatelj prijelomnoga trenutka (ili razdoblja), ide i njegova 'svađa' s konzervativnim teoretičarom Giovannijem Marijom Artusijem, koji ga je 1600. napao u svojem spisu *L'Artusi, overo Delle imperfettioni della moderna musica* (*Artusi ili O nesavršenostima moderne glazbe*) te u *Seconda parte dell'Artusi* (*Drugi dio Artusija*) (1603.). Još neobjavljene Monteverdijeve madrigale, koji će se pojaviti u četvrtoj i petoj knjizi, kritizirao je zbog nepravilnih disonanci i odstupanja od pravila u okvirima modusa. Djelomični odgovor na optužbe stiže 1605. u *Petoj knjizi madrigala* u sklopu teksta *Dichiaratione*, a onda skladateljev brat Giulio Cesare piše cjelovitije obrazloženje u zbirci *Scherzi musicali* iz 1607. godine. To je vrijeme u kojemu Monteverdi jasno vidi razliku između dviju praksi, stare i nove, koje naziva *prima* i *seconda pratica*. Dok

se prva odnosi na strogu polifoniju 16. stoljeća u duhu Palestrine, u kojoj je glazba gospodarica riječi, u drugoj, suvremenoj, situacija je obratna i riječ je ta koja gospodari glazbom. Tako je opravdao sve ono što je činio u glazbi, odražavajući duh promjena.

Na dvoru obitelji Gonzaga, Monteverdi je isprva bio instrumentalist, a nakon smrti skladatelja Benedetta Pallavicina 1601. postaje *maestro della musica* Vincenza Gonzage. Dužnosti su mu uključivale poduku pjevača, ravnanje ženskim vokalnim ansablom i skladanje za scenu. Ključna je bila godina 1607., kad je svjetlo dana ugledao *Orfej*, nazvan *favola in musica*, a zapravo prva opera u današnjem značenju toga pojma. Nevjerojatno oduševljenje na mantovanskome dvoru rezultiralo je ne samo ponovljenom izvedbom nego i očekivanjima da napiše još jedno spektakularno djelo za vjenčanje princa i Margherite Savojske. Tako je nastala druga njegova opera, danas izgubljena, *Arijadna*. S obzirom na to da su u Mantovu pristizali novi, konkurentni skladatelji, Monteverdi je tražio bolje uvjete, koje je uspio i ostvariti. U rujnu 1610. tiska svoju zbirku *Missa ... ac vespere* (iz koje *Vespere* slušamo na večerašnjem koncertu) s posvetom papi Pavlu V., nakon čega putuje u Rim pod izlikom da želi osigurati mjesto u sjemeništu svojem sinu Francescu. No do danas ostaju pretpostavke da je možda tražio mjesto za sebe, a ne za sina.

Smrću Vincenza Gonzage, njegov nasljednik Francesco odlučuje smanjiti broj ljudi na dvoru, pojavljuje se i intriga koju donosi omiljeni glazbenik kardinala Ferdinanda Gonzage, Santi Orlandi, kao i znakovi Monteverdijeva ponovnog nezadovoljstva poslodavcima. Sve to dovodi do otpuštanja Monteverdija i njegova brata s dvora 1612., pa se Claudio odlučuje povući u Cremonu. No sredinom sljedeće godine, svoj ovozemaljski život završio je Giulio Cesare Martinengo, *maestro di cappella* bazilike sv. Marka u Veneciji. Nepunih mjesec dana poslije, Monteverdi se javio na ispražnjeno mjesto, osvojivši tako jedno od najprestižnijih glazbeničkih radnih mjesta u Europi toga doba. U sljedećih trideset godina dao je svoj obol glazbenom životu Grada na lagunama, skladajući duhovnu glazbu i organizirajući različite izvedbe. Reorganizirao je *cappellu* bazilike, dopunio njezinu knjižnicu i zaposlio nove glazbenike. Prema sačuvanoj korespondenciji, čini se da su njegovi bivši poslodavci požalili što su otpustili slavnoga glazbenika, čije su knjige madrigala doživljavale brojna nova izdanja i bile distribuirane diljem Europe (za Monteverdija su tada znali i u Kopenhagenu!). S mantovanskog su dvora stizale narudžbe, a na neke od njih Monteverdi je (možda i nevoljko) odgovorio, s obzirom na to da je još uvijek bio građanin Mantove, pa je postojala i određena obveza.

Za života u Veneciji, Monteverdi, među ostalim, objavljuje posljednje tri knjige madrigala, drugu zbirku *Scherzi musicali* i kompendij duhovne glazbe *Selva morale e spirituale*. Pretpostavlja se i da je mnogo njegove duhovne glazbe izgubljeno. Venecija od 1637. postaje i središtem razvoja opernoga života, zahvaljujući otvaranju prvoga 'javnog' opernog kazališta (ipak nije

baš bilo tko mogao pristupiti opernim izvedbama), a sedamdesetogodišnji skladatelj, pionir opernog stvaralaštva, dao je doprinos novoj, komercijalnijoj operi s barem tri naslova: *Povratak Odiseja u domovinu* (1640.), *Svadba Eneje i Lavinije* (izgubljena, 1641.) i *Krunidba Popeje* (1643.), za čije se sačuvane partiture pretpostavlja da sadrže glazbe drugih skladatelja.

Claudio Monteverdi preminuo je u studenome 1643. kao cijenjen i poznat skladatelj daleko izvan granica Mletačke Republike i Mantove. K njemu su dolazili naukovati i skladatelji sa sjevera, poput Heinricha Schütza, a njegova su djela tiskana i u Antwerpenu. Pozivali su ga na dvorove u Poljskoj i Habsburškoj Monarhiji, no on se zadržao u Mlecima, gdje su i postumno objavljivana njegova djela, poput *Devete knjige madrigala*.

Misterij Marijanskih večernji

Monteverdi je 1610. objavio zbirku dugačkoga naslova: **Za najsvetiju Djevicu, misa za šest glasova prikladna crkvenim zborovima i Večernje za izvedbu u različitim sastavima (zajedno s nekoliko moteta) prikladne za kapele ili odaje prinčeva**. Posvetio ju je papi Pavlu V., što je potaknulo pretpostavke muzikologa o tome kome je namijenjena i za koju je prigodu uopće zamišljena. To su pitanja bez odgovora, postavljena od samoga početka istraživanja Monteverdijevih *Vespera*. Teorije, doduše, nisu zabranjene: prema nekima od njih, Monteverdi je tražio izlaz iz Mantove, opterećen skladanjem scenske glazbe, pa je vidio priliku u tome da se predstavi u Rimu i ondje pronađe novo namještenje. Takva zbirka poslužila bi mu zapravo kao dobar portfelj kojim bi pokazao što i kako umije u stvaranju duhovne glazbe u duhu protureformacije.

Prvi dio tiskovine sadrži djelo u duhu onoga što je sam nazvao *prima pratica*, šesteroglasnu misu u 'starome' stilu, u kojoj je do izražaja došlo skladateljevo briljantno poznavanje strogoga polifonog sloga obogaćenog parodijom moteta *In illo tempore* frankoflamanskoga renesansnog skladatelja Nicolasa Gomberta. Drugi dio zbirke, koji slušamo večeras, donosi niz napjeva za **Večernje Blažene Djevice Marije (Vespro della Beata Vergine)** za izvođenje tijekom barem osam marijanskih blagdana. Uz to nalazimo niz izvanliturgijskih moteta i instrumentalnu sonatu, što i dandas zadaje glavobolje istraživačima toga repertoara u traženju najboljega načina predstavljanja zbirke. Različite su kombinacije glasova i instrumenata koje Monteverdi donosi u *Vesperama* – od onih u kojima se vokalni zbor suprotstavlja instrumentalnome (na samom početku zbirke), preko kombinacije glazbala s glasovima uz instrumentalne ritornele (kao u psalmu *Dixit Dominus*) do jednog ili dvaju zborova koji pjevaju uz orguljski *continuo* (*Laudate pueri, Nisi Dominus*).

S obzirom na to da zbirka načelno prati redosljed glazbe večernjica, na

početku je zaziv *Deus in adiutorium meum intende* (Bože, u pomoć mi priteci) i odgovor *Domine ad adiuvandam me festina* (Gospodine, pohiti da mi pomogneš) za kojim slijedi doksologija i *Aleluja*. Doista ne bi bilo riječi ni o čemu neuobičajenom da zaziv nije tehnikom *falsobordonea* (harmoniziranja gregorijanskoga napjeva) obogaćen fanfarama koje surećemo u *Toccati uoči Orfeja*. Je li zapravo riječ o duhovnoj glazbi posvećenoj Gonzagama? Na to, naravno, ne možemo odgovoriti. Ono što je nesumnjivo jest da je riječ o glazbi nastaloj u Monteverdijevu mantovanskome razdoblju, koja donosi odraz suvremenih skladateljskih tehnika i ranobaroknoga stila.

Uglazbljenja psalama ne odmiču od takvoga pristupa, što je razvidno u *Psalmu 113, Laudate pueri* (Hvalite, slugo Jahvine). U njemu ćemo naći niz različitih tekstura i postupaka u samo jednom psalmu, bilo da je riječ o homofonoj ili polifonoj teksturi ispunjenoj imitacijama ili pak koncertantnome stilu. Sve to obogaćeno je virtuoznim vokalnim dionicama te promjenama između dvodobne i trodobne mjere.

Posebno je intrigantna *Sonata à 8 sopra „Sancta Maria, ora pro nobis“*, načelno instrumentalni stavak u kojemu sopran jedanaest puta pjeva *cantus firmus*, tj. zaziv *Sancta Maria, ora pro nobis* iznad neprekidnih varijacija instrumenata. Svemu prethodi svojevrsni instrumentalni ritornel plesnoga karaktera, koji je samo naoko ritornel, jer na kraju *Sonate* shvaćamo da je i on varijacija harmonizacije kojom se obogaćuje *cantus firmus*.

Vespere su odraz suvremenih skladateljskih težnji početka 17. stoljeća, a Monteverdi ih oblikuje oko *cantus firmusa*. Primjenjujući moderne skladateljske postupke, demonstrira vlastite sposobnosti kombiniranja tradicionalnih tehnika s virtuoznom dvorskom glazbom. Intrigantno je da je Monteverdi u zbirci antifone zamijenio duhovnim koncertima za jedan do tri glasa s *continuum*, i to u potpuno modernom stilu.

Odnos teksta i glazbe za Monteverdija je vrlo jasan. Primjerice, *Nigra sum* (*Crna sam*) uglazbljuje ulomke iz glasovite *Pjesme nad pjesmama* koja je još u srednjem vijeku tumačena na različite načine, a njezin erotski podtekst nije bio zanemaren. Tenor solo uz *continuo* opjevava različite ugođaje, a Monteverdi se koristi dramatskim potencijalom teksta tako što riječ *surge* (ustani) prati uzlaznom melizmom, poslije imitacijom uzlazne linije basa, a onda i razigranim sinkopama, dok melodiju ne odvede do vrhunca na riječi *veni* (dođi). *Duo seraphim* (*Duet serafina*) pjevaju zapravo tri tenora, ali najprije slušamo virtuozni duet zasićen brojnim imitacijama i zaostajalicama, da bi se dvojici tenora u drugome dijelu pridružio i treći, simbolizirajući tako ideju o Svetom Trojstvu. A u cijelome stavku zapravo kao da čujemo odjeke poznate arije *Possente spirito* iz *Orfeja*, što potvrđuje Monteverdijev odnos prema tekstu duhovnog sadržaja u kojem pronalazi dramski potencijal.

Na kraju zbirke naći ćemo dvije inačice *Magnificata*, jednu za šest glasova s orguljskim *continuum* za skromnije izvođačke prilike, a drugu, svečanu, za sedam glasova s instrumentima. Takva mogućnost izbora svakako ide u prilog teoriji o kompendijskom karakteru *Vespera*; tako je Monteverdi stvorio zbirku iz koje će sretnici koji kupe ukupno osam svezaka dionica (tadašnja je praksa bila objavljivati zbirke u dionicama, a partiturno izdanje *Orfeja* je iznimka) moći izvlačiti ulomke koji odgovaraju izvedbenim prilikama.

Ono što sa sigurnošću možemo ustvrditi jest da zbirka nije zamišljena kao 'djelo' u današnjem značenju toga pojma te u značenju u kojemu ga večeras slušamo, iako je baš takav pristup postao najuobičajeniji način izvođenja Monteverdijevih *Vespera* danas. Teško je zamisliti da je Monteverdi *Večernje* koncertnim izvedbama, kao što nije ni Bach svoju *Misu u h-molu*. No bogat izvođački aparat, raznolikost sastava predviđenih za svaki od dijelova, kao i opseg zbirke prepune briljantne glazbe, u današnje nas vrijeme obvezuju da pronađemo načine na koje možemo iznova interpretirati veličanstvenu glazbu velikoga majstora 17. stoljeća, koji je bez zadržke kročio stazama nove glazbe svojega vremena.

ZIMSKI KARNEVAL

DAN DVORANE

29. 12. 2024.

TAJNIM ODAJAMA LISINSKOG

– vođeni obilazak Dvorane u 10 i 12 sati
SONJA MRNJAVČIĆ, voditeljica

ORAŠAR

glazbena priča za djecu
Mala dvorana u 10 sati
ZDENKO NIESSNER, pripovjedač, autor koncepta
DANIJELA PETRIĆ, glasovir, autorica koncepta
U suradnji s udrugom Mala opera.

BORIS PAPANĐOPILO: Amfitrion, komična opera u tri čina - promocija notnog izdanja Muzičkog informativnog centra

Predvorje Velike dvorane u 11 sati

GLAZBA POD KRINKOM: LIKOVNO RUHO NOTNIH IZDANJA

Izložba Muzičkog informativnog centra
Predvorje Male dvorane u 12.30

PIANOMANJA

Mala dvorana u 17 sati
VLADIMIR KRPAN (Stjepan Šulek, Frédéric Chopin)
IDA GAMULIN, autorica projekta (Boris
Papandopulo, Ivo Josipović)
RUBEN DALIBALTAYAN (Alberto Ginastera)
KONSTANTIN KRASNITSKY (Davorin Bobić)
PETAR KLASAN (Claude Debussy)
IVAN KRPAN (Franz Liszt)
IVAN VIHOR (Johann Sebastian Bach)
U suorganizaciji s Udrugom klavirskih
pedagoga Hrvatske – EPTA.

ZIMSKI KARNEVAL

Velika dvorana u 19.30
SIMFONIJSKI ORKESTAR HRVATSKE
RADIOTELEVIZIJE
DAVOR KELIĆ, dirigent
JOSIPA BILIĆ, sopran
SERGEJ NAKARJAKOV, truba

A. Dvořák: *Karneval*, koncertna uvertira
J. B. Arban: *Venecijanski karneval*, varijacije
za trubu i orkestar
F. Liszt: *Preludiji*, simfonijska pjesma
A. Hačaturjan: *Maskarada*, suite
J. Strauss ml.: *Mein Herr Marquis*, arija Adele
iz operete *Šišmiš*
E. Kálmán: *Nastupna arija Grofice Marice* iz
istoimene operete

PLES U PREDVORJU: GELATO SISTERS

Predvorje Velike dvorane u 21 sat

